

๑ หวังมุกุทายมกรกษพระ
 ยนคาเคียรพระเป็นฝรั่ง
 ไม่ห่วงเงินภาษีทองพระคลัง
 จักลอบฟังกันที่จมลงบาดาล

๑ เห็นกำแพงพระนารายณ์ใจจะขาด

ดูเนจอนาถหนาน่าสงสาร
 หนักหักจากพม่ามาระราน
 จักสู้มันด้วยประการใดนกัน

๑ สังเกตบ้อมซ่อมแซมชะโลมดี
 ปลุกผักชีโรยเส้นเห็นขมขื่น
 เออ ชายฉ่างเอาหนารอดช่างล้ำคัม
 ผิดบ้างช่างมันไม่สนใจ

๑ ลักษณะบ้อมคึกคนครศรี
 ชรรวมราชโบราณมทนสมัย
 นเยยงเหยยดหยามตนตระกูลไทย
 ทำบ้อมใหม่แต่ไม่มีประตู

๑ เข้าข่ายโทษทำลายโบราณสถาน
 บิดเบือนพงศาวดารจนอดสู
 ตัดหัวเจ็ดหัวโคตรใจเป็นครู
 ทุเรศกุกกล่าวโยจัญไรกิน

๑ ครั้นเห็นสระศรีปราษฎ์อนุถระ
 ศรีปราษฎ์ประคองจะบอกความันหมื่น
 ประมาทศรีปราษฎ์ต่อธรณิน
 ต้องเอาเลือดทาดินเขยนก

๑ ธรณีภพ^๕นึ่ง
สระขะเขตต์บาด
ตกแต่งขนานธาร
เวาเบ็ดทานสร้าง

ทิพยฐาน หนึ่งรา
รกร่าง
ศรีปราษณ^๕
สระไฉเป็นไฉน

๑ เห็นพระเจดีย์ใหญ่กลางตลาด
กลประกาศคำสอนอันยิ่งใหญ่
ยอดเจดีย์ขปริศนาใจ
โพ้น นิพพานาลัยนระชน

๑ หอมกลิ่นทมลมาแผ่วแผ่ว
พิกลแก้วก็มาหอมให้ฉงน
ว่ามีัจจุบันรับแต่ตีปดน
เทศบาลคุณผลพระขามาร

๑ อันแผ่นดินกรุงปาดดับศร
ยังกว้างไกลไปสู่มหาศาล
ทศนาคาลาเทศบาล
มาเบียดเบียนยึดทะนานพระเจดีย์

๑ เหลือระงับดับทุกขทุกข์เรศ
มีเพียงเค็ชอริยสังจิต^๕
ถึงอย่างไรใจยังฝังมณี
สันดานรูปชุนัยเวทนา

๑ บอกคนขบรดยนต่ออย่างอนันท์
จะกระอักโลหิตเสียตายหา
ไม่มีใครจารึกอักษร
กราบทูลพระศรีอาริยตรง

๑. ว่ากาลถึงพุทธกาลนั้นนักษัตร
 ทงไพร่ฟ้าหน้าใต้ทุกหอห้อง
 ดงขเมนตธารยางมะตอยกอง
 พระเนนเทนทกทองสำนงเรียวย

๑. แรมทศคีตตทงตามถนน
 พฤกษสถลมารคชนชระอุมเขยว
 สัมองตีบสันนอยครเดยว
 จงแลนเลยวเขาสู่ลานสระกา

๑. ระนาบเนนเพลินชมชรรวมชาติ
 มนต์ประหลาดรายรัตเส่นหา
 หอมกลิ่นดินกลิ่นไม้มวยชยคา
 เกลากบกกลิ่นนาตาของตนเอง

... ต้นฉบับถูกไฟไหม้ ...

๑ เฝ้าหาความยิ่งใหญ่ของหลายชาติ
ที่อยู่^๕ในประวัติศาสตร์โลกเฉลย
แต่^๕ลวนแล้วอนิจจังเข้าสังเวช
๕๕
ทงทงเคยคักตานภาพไกร

๑ คิดถึงพงศาวดารชาติสยาม
สยามข้ามพงศาวดารไหน
ลโยรยา โยนกเป็นของใคร
สุโขทัยปฐมอาณาจักรฤ

๑ พูดว่าขอมพูดได้ใครเล่าขอม
เจ้าพระยาอ๋อนน้อมจริงละหรือ
มี^๕มือ^๕ก็เหมือนไทยไร้^๕มือ^๕
ด้วยยึดถือฝรั่งเศ็ลเป็นศาสตร์รา

๑ ประวัติศาสตร์มิใช่สิ่งตายด้าน
มี^๕ชีวิต^๕วิ^๕ญญา^๕ณ^๕อัน^๕แก^๕ล^๕ว^๕ก^๕ล^๕า
วน^๕หน^๕ง^๕จ^๕ก^๕ถ^๕อ^๕ด^๕า^๕บ^๕ส^๕ย^๕า^๕ม^๕มา
ลากเส้นอาณาเขตคลุมแผ่นดิน

๑ แต่ใจบาปหยาบซ้ำของชีวิต
มี^๕ใคร^๕สุ^๕จ^๕ริ^๕ต^๕จ^๕ก^๕ถ^๕อ^๕ว^๕ล
อิ^๕ฐ^๕ก^๕อ^๕น^๕หน^๕ึ่ง^๕ซ^๕ึ^๕ง^๕ด^๕ก^๕ร^๕ก^๕ร^๕ณ^๕ิ^๕
อาจเอาตนเขย่งไม่สนใจ

๑ หากเป็นอิฐฤๅหินที่กินอดีต
ประมาณค่าก่อนอิฐนั้นไม่ได้
คน^๕ท^๕ง^๕ช^๕า^๕ด^๕ท^๕า^๕อิ^๕ฐ^๕สุ^๕โข^๕ท^๕ัย
เวลา^๕น^๕ท^๕า^๕ไ^๕น^๕ไร^๕ห^๕น^๕ท^๕าง

๑ บัดพลชวตสร่าง
ฉีกอกเป็นกระต่าย
ทงหนประมาณมาต.
จวนอักษรระลวย

ประวัติศาสตร์ สยามเทอญ
ชอยนอย
ปลายปาก ไก่แม่
หมักน้ำตาลกระลวย

๑ สู่ใจผู้ร้ายแห่ง
กู สุจิตต์ เมตตา
ไปอยู่อเมริกา
ผิวงิ้งคอตัง

พงศา วดารญา
หนึ่งครั้ง
ไกลโสดดี เทอญพ่อ
อยู่ใต้ตั้งไฉน

ดอกไม้

๑ ดอกเอ๋ยเจ้าดอกไม้
บอกสักหน่อยเถอะมาดี
อยู่กลางไฟสูงระหง
อยู่ในถ้ำอำพัน
อยู่ใต้ทะเลลึก
อยู่ริมแม่น้ำดำคลอง

เจ้าอยู่ที่ไหนในโลกนี้
กูอยากจะหอมรสกลิ่น
อยู่กลางดงระเหระหน
ถ้าอยู่บนภูเขาทอง
ถ้าอยู่ที่ทุ่งห้วยหนอง
อยู่ริมลำธารต้นานญา

๑ แมจะอยบนทองฟ้า
ทั้งต้องตนทั้งสองมือ

ก็จะไปหาด้วยใจซื่อ
สักกมอกก็จะไป

๑ บอกกุน้อยเกิดเจ้า
ดูเสาะหาสักเท่าใด
ใจจึงคอนข้างกระด้าง
เหมือกบเกิดในหนองน้อย
ภุมรินบินมาว่อน
ด้วยคำชาศาธารณ

กุนคนเขลาเรื่องดอกไม้
ไม่เคยพบเพียงร่องรอย
กระด้างลงต่ำต้อย
มีรูคาบทุมมาลัย
มาเสัพเกสรอันหอมหวาน
กบกยงไม่รู้เลย

๑ ชะรอยรอยบาปบ้า
จึงไม่เคยตระหวาน
เสียใจอยากประจวน
กบเคยเลยไต่

มหาศาล
ดอกไม้
ความชว
รับลาดตาหอม

๑ ตกยากกพร้อมยาก
หอมหนึ่งเกิดมาชาย
ดอกเดียวโลกนหมาย
หนหนึ่งกอดไหเหมือนรอย

จนตาย
สักน้อย
มากอด
หนึ่งแกวพุกุเอ๋ย

แหล่สามหา

๑ บายศรีจากอังกฤษ

ใหญ่โตมโหฬาร

โอ้อวดว่ามีควมรู้

เต่าระหมาในเมืองไทย

๑ ฤษดิ์ นาลายต่อ

โทรโยค ฤษดิ์ TO

.... ..

.... ..

๑ ไร่เงาและตำต้อย

เบ้ามีใต้หูดวาย

จึ่งเก็บปากกาขาย

ติดกระจบปทา (อญุท)

แกะเป็นนิสิตนักศึกษา

อยู่ในมหาวิทยาลัย

เฮ้ย . . . ตอคืออญุขิงใหญ่

ก็ไม่ได้เท่าตอ

รดชอดวงและชอด

SIR, WITH LOVE อันเลิศลอย

.... ..

.... ..

อันตราย

อฉบบ

ไม่จร นานา

ทำข้างวงหลวง ๗๐

แหล่ลูกทุ่ง

๑ เให้ให้รูจะเ

มนุษย์นอยนอยอยู่ในกรุง

๑ เให้ให้รูลน

เฮ้ย ลูกทุ่งเข็ญมา

สู้ยู่พระนครหนา

ผิวยู่ฟ้อ จะเดือคร้อน

เล่นลิเกแหล่ลูกทุ่ง

อย่ามาขงเด็วฟ้อพัน

ลือชา

เข็ลลือลือ

ออย่าขง

ทอกรง

๑ ซ้ำก่อนเจ้าเกลอแก้ว
 ลวงจักราชชาญ
 ด้โขทัยอาณาจักร
 พุ่มชาวบดินทร์เรียงถวายเป็น
 ทราบสูงทุ่งอสุสาน
 มรุมมร่ามร่ามรอนดา
 ทักษิณศรัทธา
 ตรงคณิศรคณิศร
 ทุ่งสุวรรณกานัญจนบุรี
 เรียกอารมณพนมไพร

ลานนาไทยแพรวพวงพิชัย
 มาจนพ่อขุนเม็งราย
 พระร่วงเจ้าทั้งหลาย
 ถึงแดนถึงธรรมทุกเวลา
 ตกลงนอหงารนนป่าช้า
 รัชชธรรมส์ทอง
 ศรัทธาโลกรวงรอง
 เป็นหาดทรายแก้วแหวงไว
 ทวารวดี ทวารกไต
 พิเศษซึ่งณมิ่งขลัง

๑ ละทุ่งละท่าละป่าละเขา
 อุดตซึ่งยืนยง
 กอนกรวดแต่ละกอน
 ความสำคัญนนม
 โลกมนุษย์นโลกนอย
 ตอลสุวรรณกษพิน

ละเรือนละเหยามความหลัง
 เป็นสิ่งแสดงศักดิ์
 แต่ละผงแต่ละชูล
 แล็กแล่นจะสำคัญ
 ต้าตอยกกว่าสุวรรณค
 แม่นมาเปรียบกับตัวกู

ความสำคัญของทุ่ง
 ความสำคัญของครุ
 ความสำคัญของชาติ
 อยู่ทุ่ทุ่งนาทางบวง

มิใช่กรุงเล็กสู้
 มิใช่อยู่ทกระทรวง
 มิใช่อยู่ทสนามหลวง
 แลป่าเขาทงมวล

๑ พระพุทธเจ้าข้าเอ๋ย
 เจ้าถูกทุ่ยกขบวง
 เอาสันดานหยาบคาย
 หาบไปโปรยลงในทุ่
 เต้นกำรำเคียว
 เหล่สุวรรณหงส์ทอง
 ซ้ำไย ฉะยับเชียบ
 ไนราห์ หลงไพร

ควรฤาไม่สมควร
 มาล้างสมองในกรุง
 เป็นแรงบาปได้กระบุง
 ดวงลงยุงฉางทอง
 จึ่งแห่งเหยตงเดือนดับส่อง
 ดอยละล่องออกก้าวไทย
 เจียบทงลำแม่น้ำใหญ่
 จนไ้ปากินตายเอ๋ย

๑ ไ้หกล้อมลูกทุ่ไว้
 วนหนิงถึงวบตี
 หายใจก็จะฉัดฉัด
 หัวเข้าจักกระด้าง

เปนสัตว์
 วกกร้าง
 อมอก
 เช็ดน้ำตาตัว

๑ โลกคงตราหน้าชั่ว

ลูกทุ่งบดขบผลาญ

ชกนาเซาโลกหาญ

ชกศกเซาบ้านแล้ว

๑ เห่ ไห้โอเห่ซ่า

กล่อม ขับแร่สวาทใบ

ลูก ใครจะลูกใคร

ทุ่ง ท่านมีไซ่ย่าน

วิญญาณ

ทุ่งแก้ว

ใจหายบ

ล่าแดงแหล่งสยาม

พนมไพร

ทุกบ้าน

มาทุ่ง ไฉน

ทุ่งทองมิงหนา ๑

พิชัยสงคราม

๑ กองทัพเรือจากกรุง
 ยกมาตีกรุงสุจิตต์
 นำใจอันสุจริต
 พรั่งนุกจากแก

อังกฤษ
 พายแพ
 ระย่ายบ
 มอม่ง

๑ พระพุทธเจ้าชา
 ดวงตาถมิ่งทง

ตั้งเบงเขหนารำพึง
 เขารชบกรวมกับนำคา

๑ กรุงสุจิตต์นนมตาบ
 สู่ถววยชวรา

คาบกวัดแกว่งอหังการ
 เพื่อฟ้าหญิงพิกลทอง

๑ ตลบตะแลงกรุงอังกฤษ
 คาบสมุทรแหลมทอง

ผิดประเพณีของ
 ดวยใช้มันปัจจุบัน

๑ จักจับจำจักรวรรดิ
 ไรมนุษยธรรม

ไม่มีลัทธิยานัน
 การสงครามล้ากาล

๑ โอม ปู่เจ้าเขาเขยอ
 กูจะขอฝึกฝน

ที่เขยอเชิงเวทย์มนต์
 ถ้อยคาถามหากาพ

๑ มนต์ต่อแดนมนต์แผ่นหนัง
 ป้อนัยจักใช้การ

เส็กเข้ายังกะทอฆมาร
 มนต์หนุนมาณกำบังกาย

๑ พรุ้งน อรุณฤกษ์
บิตประตุเมืองคายน

กุซอเบิกชนทงหลาย
ชนทาทายบนเชิงเทิน

๑ กุอาสาฟ้าหญิง
ถากรุงสุจิตต์จะยบเย็น

เป็นมิ่งขวัญสรรพสัตว์
ออกไม้อยู่เป็นผู้แพ้ออย

กล่อมเขาวังที่เพชรบุรี

๑ เลอนทุงกเถอนตวย
ลูกทุงยอมเถอนโน
นาคางอรุณทัย
เดหมนตันอยนทราบ

ฉนโต กัด
ร่างหยาบ
บริสุทท กัด
สตัยา

๑ คลักโคลนแดงคาง
ลูกทุงยอมเปรมเป็น
เกสรพิกุดกระเด็น
กูประดับประดุงักัด

ควายเหม็น กัด
เปรียบปรัก
หอมโลก กัด
สู่หล้า อาลัย

๑ หวัระแหงกระตางไม้ อ่อนอวล กัด
 ลูกทึงยอมแข็งควร แฉกเกลียด
 ใบไผ่ระเนนนวนล แนบนิ่ม กัด
 ความแห้งแข็งกระตางเยียด ยัดหนอ ยงหนอ

๑ กบกระบือเพียงกระบือขดทัด ทิ่มทิ่ม กัด
 ลูกทึงยอมโง่ขรัม คร่ำคืด
 สัตย์กระบือซอกกระบือขดขั้ม เคี้ยวไค้ก กัด
 สัจจิตของสุจิตต์ สู้เจ้ากตกระบือ

๑ กระทบครมพมพารามสูร์
 เมฆลาจำรญมณณล
 ประกาศเปรียงเสียงหวดกรตกระพ้อ
 มณรอรองแรกหลงแหลกถาญ

ชลเนตรเวทนาของชานอัย
 ณะผลอยผลอยพรุพรมหาค่าล
 กระหวัดหวนหวาดจินตนาการ
 จักจิงจิงดงดาดทบรราย

มุกมนัสแนบนามณิก
 ตกผลักระยับตั้งเป็นแสงส่าย
 กูเดินหาหอมถึงยอมตาย
 กราบสันตันท่าหมายประมาณมุก

ตลอดมอมุทะลุดีมาธิ
 ลืมกระบี่เปล้าเปล้าคดลูกข้าวสุก
 เสพเกษมกษัตริย์ทพยประสมทุกข
 ทุกขกัณฑ์ทุกขรุทุกเวลา

๑ ปีนกระปัดชวดทวาดหวง
 ขนเขาวังเพชรบุรี โดยแข็งขา
 สั้พรงพฤษพุ่มพงพระพายพา
 ระกะกั้งไก่อชิงซ้ำซ้ำขาม

กรมรนต์นาคาหนักหนานัก
 ดงดินทมระทมรักมาทบดม
 ยางดินทมพรมพรุประตุลม
 หอมดินทมพ่ายมุกทุกประการ

ณ คำหนักถนทมยงตรมโตรด
 ดวยตองโทษเทวทณทชนประหาร
 รลลหลกเพชฆาตอนยาวอนาน
 สรเทอนสรทาททวงชรณ

จักหลงโกรชโทษใครทไหนด
 เกิดเป็นหนอนเนาในคำหนักนี้
 อันเส้าเอกปลอดกแทะทุกนาคี
 ไม่ตองมีใครผลกกฟงเอง

กับเรือนกายส่ายตาคาดว่าเข้ม
 ถึงเป็นเข็มกคงแข็งตุคริมเคร่ง
 ครนรบราฆ่าฟันไม้ทันเพลิง
 กัดกม้ตายเองเพราะใจคด

กูกระจอยนอยนุกพิกุลเอ๋ย
 แต่มีเคยออกหากจักขบถ
 อยู่ทะเลทรายในมโนรต
 มานะชาติใช้กรรมทะเลทราย

บ้านที่อยู่ทนอนคองข้างแคบ
 มนัสแนบนอนสูสสบายหลาย
 แมนศึกมามุงหวงพงทำลาย
 ส้าบ้านค้ายคากระทอมทรนง

๑ เป็นสยามกตองให้ใจสยาม
 ผยองความเป็นไรในฝูงหงส์
 เป็นลูกทุ่งกักปลัดไม่ลืมพงษ์
 ร้ายร้ายอง ส่งฟางกลางดอกแค

ไอ้ ดอกแคว้งแน่ญาแคว้ง
 พรบไก่ท้วงคิงเป็นไฉนแน่
 รำพิตชา ซ้ำลูกหลงละเมอแล
 สักกรว่าเส้าแพไฟริฤๆ

มหานาคเกรี้ยวกราดกับกรุงศรี
คนดัดหวัดหวัดไหนหือ
โคลนที่คลองมหานาคท่วมสระคือ
จกมือโตะเลามาลอกคลอง

นมัสการเกิดท่านมหานาค
กุสัจจิตมุขากรับสนอง
จกรายกณทัมหาราชด้วยลำพอง
เรียกพนองเซอสาวยอยุธยา

พระจันทร์จรเพ่งพาเปล่งปลม
จกเออมตงมาตมเส่นหา
เดินกับปี่หนึ่งยังไม่ถึงพระจันทร์ธา
แรงแห่งความปรารถนาฆ่าคนตาย

๐ ถึงยอดดวงแวงแวงหวาดไหว
หาผู้ใคร่ซึ่งถึงจุดหมาย
มองหาดอกพิกุลบางกัทางกาย
ดอกพิกุลลอยหายไม่เห็นเงา

ลูมหลังสิ่งทไรรคนไหลหลง
แทนที่จะส้มประสังคักลับไค้กเค้รำ
เออ กระไรเหมือนไม่มีปรานเนา
กุนบาบนักหรือเจ้าจางใจ

แมนบาปจริงแล้วจกหันเข้าบรวพชิต
จนตลอดชั่วต่อนหมกใหม่
รุดคงคตมทุกขเทวษไป
หลงลืมเจ้าเอาไว้ในรอยกรอง

เป็นศิลาจารกตวยแรงขลัง
ปรารถนาหนึ่งครงมมต้อง
เหมือนขนพลรณรงคสังครามคนอง
พลาดกตองคมตาศัตรตายเอย ๖๖๖

โอม มณี ปัทเม หุม

๐ รั้นระดมศุริยศัพท์
 สัารเสะศุริสินรพ
 กรุงศ์รือยรยาจบ
 ยุทธระย้าอุษาโยค

กลองรบ
 กระทั่งโลก
 กระบวยนุทธ
 ตราบหาย ใจหาย

๐ พระพุทธเจ้าข้า
 ม่านประมอดมาทำลาย
 วิภูจักรหมุนเวียน
 หยาดโลหิตลงถักขรา
 ป้อมประตูกุเมือง
 กระเดื่องเดชอรินทร

สิ้นอายุชัยมากมาย
 ตามกระแด้กาลเวลา
 จำเนียรกาลนิมานข้า
 ลากเส้นอาณาจักรขจร
 ก็เฟดเฟื่องมหานคร
 ทูระปราศ่นาการ

๐ จูจู่อาพาธพิณาค
 ปรีเทวนาการ
 คณชตชนหาดทราย
 ศุริยศัพท์มีมา
 สัรรพศีลปศาศตร์
 ส้าเกาทองถึงกัน

ประลัยวาททุกบริวาร
 อหิวาตหิมฉา
 ค้อยจางหายกับวสุธา
 จากประจิมทิศอาถรรพ์
 สัรรพชาติสัรรพพันธ์
 แผ่แพร่พระดีัทรรม

๑ โลกกลากหยาบหยาม
จิตหมัดดำ
แผ่นดินพระแก้ว
กร่อนกลายตรงปลายเนิน
เหลือซากขวานสุวรรณ
โจรกาถ์

ตามวิสัยมนุษย์นำ
ดีแดงแลสีน้ำเงิน
มรกตระหกระเหิน
นนจ่อมจมตรงคน
กเดือนฉนทงมถพ
ศรภพสัสมพระทัย

๑ ลำบั้งแสงตะวัน
ให้เทวดาทันสมัย
ทวยบุษยามาตร
ระย้าระยับทัพหิมพิ
อภากาศ
นกกกระยางดอลลาร

ย่อนสวรรค์สว่างไสว
ถ่ายทุกซัดแผ่นดิน
กัมปนาทธรณินทร์
ราชวงเป็นรังกา
ขานกกระยางมา
เต็มมหามนเทียรทอง

๑ ขรรคมทวยอดววย
ทสูบยาใบตอง
ดอกโล่นบานเข้า
ขณะนไฟลเพลิง

คีวไลซังรอง
กร่องเพลงยก
ปักเป้าเกเร
ไอละเห่ หุยา !

๑ มหากาล
รักมิตร
จำเขนขาด
ชนร้องทุกข
ถิ่นกาขาว

มารยักษ์
สันทธรรม
ราชโจร
ยุคทมิฬ
ชาวคีวไลซัง

๑ แม่คุณหนอไม่ต้องกลัว
นี่ไม่ใช่ยักษ์ไม่ใช่มาร

แม่ทูนหัวหนอไม่ต้องหวอน
เป็นคนดี

๑ รักเจ้าตติตา
แม่หัวโตกมิดตา

กูดังได้มาติดตาม
กรรมพิ

๑ ไม่ใช่แขกอะไร
เป็นไทยเดิมตั้งได้

ไม่ใช่ข้าอะไร
แต่เดิมมี

๑ ไม่ใช่เขมรพุงขาว
เป็นลูกไทยเลือดสยาม

แต่ไม่ใช่ลาวพุงดำ
ตรงกรุงศรี

๑ โอ้ แม่ดอกพิกุลแก้ว
เคยเห็นเห็นกันอยู่

แม่ลืมแล้วหรือลืมกุ
ยไหลบหน

๑ ร่องเรยกแม่ไม่ขาด
ชะ เห็นกูเป็นหมา

ตงนมนามแม่ไม่ขาด
แล้วหรือน

๑ ดอกโล้นบานเช้า
ดอกพิกุลเพื่อนเล่น

ดอกคุดเคาะบานเย็น
มาหลก

๑ ไปอยู่กับคนแฉ่งแปด
ทำเป็นสาวเสเพล

ไปเพลินกับคนมาเลย
มะชอกกะน

๑ นึกถึงถึงจ้องทอง
ติดรางแหหายคน

มันเที่ยวพองเส้นขน
ลงวาร

๑ แม่เอ๋ยตรงตุลกันิด
แตกปลารามาแต่นอย

แม่เอ๋ยคิดตุลกันอย
จนอวน

๑ เคยเล่นตรุษเล่นสังกรานต์
เปลี่ยนมาเล่นคริสต์มาส

เคยไปงานพระพุทบาท
ประจำปี

๑ กูมิได้มาหาเรื่อง
แต่เห็นแล้วมันกชัก

กูมิได้เคื่องเพราะความรัก
จะไม่ดี

๑ ตัวเจ้าเป็นผู้หญิง
ตูดเด็ดเข้าไปจนทอง

เปรียบเหมือนปลิงพองป่อง
ลอกบด

๑ ถ้าได้เลือดดี
หากเด็ดด่าก็แสดง

ก็จะเป็นสีเลือดแดง
ว่ากาล

๑ ดึงคนอ่อนเขาจะเห็น
กู่จะเด็ชอว้าเป็นผัว

ว่าเจ้าเป็นหญิงชู้
ไล่เกณฑ์

๑ จะเซ็ดขุมช้ำ
หากำใจกินเข้า

ว่าเป็นแก้วนพเก้า
ยุคน

๑ ไม่เป็นผู้ตบแต่ง
แต่งกายข้อมกำเกิน
แล้วเลยว่าเป็นแพ้นั้น
ชอบเกมกรทวารตัน
เล่นหาไล่เกณฑ์

ที่ตะแคงดินเดิน
ถว่าพวกกะทร
อวดถันอวด... (ทุกที่)
ไม่เอาอัฐิเบ็ดฟรี
มีศักดิ์ศรีกว่าเอ๋ย ๆ

ลำนำฟ่งซ่าน

๑ ลำนำนพเพณำ
ฝากเก็บงำโดกั้นต์
เล่นหาบคคลดัน
หัวเราะเพอรองไห

ใจฝัน
หมกใหม่
อาภัพ
ชวฟ้าชวดดิน

๑ ไม่ได้หลับแต่ฝันวันอาทิตย์
สุจริตวาทีทอถวิล
เป็นเวลาสำยณห์ ณ มุรินทร์
รัตนโกสินทร์วิศิษณา

ตลอดลานวคฺราชบพิ
 ภาพนิมิตตนจำปเป็นสาชา
 กลิ่นกระจายด้วยพระพายรำเพยมา
 ครอบอบอวลสาละวันดม

พราบพลานอุยฐานประทักษณ
 บางโมขบิณอุยด้วยสังสาเนยงขรม
 ประหนึ่งสำรชนชนจกชนพรม
 อยู่แจจกนกันจิงลิ้มระเนนเวร

หอกสำเฒ่มันยังเต็มอยู่กลางอก
 การจะพ้นจากโลกนเหลือเชย
 ครนพดตกหกลิมยังดูละเลน
 เพราะหอกมีกัฏิกเป็นวิสามัญ

๑ ขามคลองไหลคอกคอดน้ำตากระสาย
 เหม็นน้ำเน่าดิบหายไปถึงสวรรค์
 ทิพยอาสน์ส่องทิพยเนตรพลัน
 ก็แจ้งเหตุอัศจรรย์โดยจินดา

แมนมิ่งไปช่วยคงมรดก
 เมืองจกรกตด้วยขมอดจนเป็นป่า
 แดลงไปคงมีส้มเจตนา
 เหม็นนาหนาส่ามคนอดค

เรือดตนนงมีเมษขาม
 เตือกเอาเรอรวงนามาขามข
 เรอจกมจมหวงมหานท
 โขขตั้งสำรทเวทนา

สุโขทัยจะไปไม่รอดแล้ว
 พลาตคคชนเป็นแถวพระคำสนา
 อนึ่งเลากรุงศรีอยุธยา
 กองขหมาเบียดเบยนตักดาบรวพ

ขามคลองไหลคอกคอดน้ำตากระสาย
 การณ์ปรากฏว่านาลายมันแข็งข
 หายอุมออกจากปากหรือจากฟัน
 คงรวมตัวอยู่ด้วยกันในลำค